

med iblandt dem, som reiste Spørgsmaalet om Examencommissioner saa Aar efterat jeg for 16 Aar siden blev Student, men jeg er lige saa sikker som den ærede Minister paa, at det egentlig ikke var Examencommissionerne, man nærmest vilde have; Bevægelsen reiste sig fra Uilfredshed med Docentforholdene ved det theologiske Facultet. Det er ogsaa ganske betegnende, som jeg tidligere har nævnt, at Kravet om Examencommissioner, Kravet om en Forandring i denne eller anden Retning er bortfalden fra Studenternes Side samtidig med, at der er indtraadt en Forandring i Docentvirksomheden, thi i mine Dine har altid det, som man har anset over, været forskellige Brøst ved Docentvirksomheden, Mangel paa Begrænsning hos Docenterne, eller i andet Tilfælde Mangel paa Doublering af Fagene. Disse Ting ere jo blevne en Deel forbedrede, men jeg troer, at man ikke paa nogen Maade vilde i den Grad kunne gavne Videnskaben heri Danmark og Norden, som naar man ved de nordiske Universiteter indførte saavidt som muligt en doubleret Docentvirksomhed og derved løstved det enkelte Fag fra det nuværende Enkeltmands Herredømme, selv om man kun kunde sætte dette igjennem med lavere Gager for nogle yngre Mand. Men idet jeg altsaa slutter mig til den Betragtning, den ærede Minister gjorde gjældende ved sin Udtalelse tidligere om denne Sag, skal jeg dog tillade mig at urgere lidt stærkere det Andragende, som i sin Tid blev indleveret. Den høitagtede Minister sagde, at det indeholdt to Forlangender, nemlig om faste Censorer og om Dypgiveness af den absolute Indflydelse af Specialcharaktererne, men den ærede Minister har vistnok overseet, at der er en bestemt Forbindelse mellem disse to Fordringer, thi det er en høist uheldig Indretning ved den nuværende Censurvirksomhed, at Censuren udøves over samme Candidat af to Censorer, hvoraf den ene begynder om Morgenen og gaaer bort midt paa Dagen, og saa begynder den Anden midt paa Dagen og vedbliver til Examen er forbi. Dette gjør, at vedkommende Candidat bliver bedømt isoleret efter Specialcharaktererne, han bliver bedømt af to Censorer, som paa ingen mulig Maade faae no-

get almindeligt Indtryk af ham. Da man indrettede Specialcharakteren, var det Meningen, at den skulde være absolut gyldig i sin Indflydelse paa Hovedcharakteren, men Enhver, der har deeltaget i Censuren af flere Sag, veed, at det er aldeles umuligt at undgaae, naar man maa bedømme Candidaten noget vel haardt i Fællescharakteren i det ene Sag, at det saa uvilkaarligt kommer ham tilgode ved Bedømmelsen af et andet. Det var Noget, der fulgte af sig selv, saalænge man ikke havde Specialcharakteren og traadte som en Hovedsag da frem i hele Charakterstykket, og det vilde ogsaa kunne gjøres gjældende ofte til Fordeel for Candidaten ved Afgivelse af Specialcharakterer, naar man havde en fast Censur igjennem den hele Examen, men naar man har to Censorer, saa er det ulykkelig for Candidaten, at en streng Censur kan komme ud i Fællescharakteren i et af de første Sag, men under den uvilkaarlige Forudsætning, at det saa senere vil blive regnet ham tilgode i et af de følgende Sag; men nu er Staden for Candidaten, at, naar den Tid kommer, at det skal komme ham tilgode, saa ere ved den nuværende Ordning baade Examinator og Censur gaaede, og staaer han da overfor to nye, som ikke vare tilstede, dengang Examen begyndte. Det var denne Ordning, som de theologiske Candidater for en stor Deel anføde over, og hvorfor de krævede faste Censorer, idet Specialcharaktererne altid bleve noget, trods den oprindelige Bestemmelse derom, paavirke af Hensyn til hinanden, men med den nuværende Ordning af altid skiftende Censorer under meget uheldige Vilkaar. Der var ogsaa en anden Institution dengang ved det theologiske Facultet, som var saare curieux, men som var indrettet paa Forlangende af de Studerende, og det var Stolesystemet. Man fordeelte alle Candidater paa 3 Stole, og naar Examen varede f. Ex. i 7 Dage, saa satte man de 7 første Candidater i Skriftlig paa den 1ste Stol, de 7 næste paa den anden Stol og paa den tredje de 7 sidste, og da var det Principet, at det skulde være en ganske mærkelig Tildragelse, om den Candidat, der kom paa den anden Stol, fik Laud, og den, der kom paa den første, fik Haud. Det blev udtalt af